

РЕШЕНИЕ

№ 1825

гр. София, 20.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 22.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **6610** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

Образувано е по жалба на „Валентино Сервиз 2“ ЕООД, [населено място], [жк], [жилищен адрес]АТ, чрез управителя Е. С., срещу Ревизионен акт № Р-22002222000144-091-001 / 20. 02. 2023 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 560 / 04. 05. 2023 г. на директора на Дирекция „ОДОП“.

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания ревизионен акт /РА/ е незаконосъобразен, поради неправилно прилагане на материалния закон, тъй като били налице реално осъществени облагаеми доставки. Счита, че не е налице недобросъвестно поведение от негова страна. Неправилно установените задължения по ЗДДС се е отразило и до неправилно определяне на задълженията по ЗКПО. Излага съображения за нищожност на акта. Представя писмени бележки. Претендира разносните по делото.

Ответникът - директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика - С., чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22002222000144-020-001 от 12. 01. 2022 г., връчена на 07. 02. 2022 г., изменена със ЗВР № Р-22002222000144-020-002 /

03. 05. 2022 г. и ЗВР № Р-22002222000144-020-003 / 02. 06. 2022 г., всичките издадени от Е. С., на длъжност началник сектор, оправомощена със Заповед № РД-01-128 / 18. 02. 2020 г. на директора на ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на „Валентино Сервиз 2“ ЕООД за определяне на задълженията по ЗДДС за периода 01. 06. 2018 г. – 31. 03. 2020 и за периода 01. 06. 2020 г. – 30. 06. 2020 г., както и за корпоративен данък за периода 01. 01. 2018 г. – 31. 12. 2019 г. Ревизията е следвало да се извърши от Р. З. – ръководител на ревизията и К. П., като е следвало да завърши до 07. 07. 2022 г.

Ревизията е повторна, във връзка с отменително решение № 1935 / 21. 12. 2021 г. на директора на Дирекция „ОДОП“.

Със Заповед № РД-01-466 / 27. 06. 2022 г. на директора на ТД на НАП С., са отнети функциите на компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК на Е. С., считано от 27. 06. 2022 г.

С Решение № Р-22002222000144-098-001 / 28. 06. 2022 г. на директора на ТД на НАП С. за изземване разглеждането и решаването на конкретен въпрос/преписка, са иззети правомощията на Е. С., като възлагащ орган и са възложени правомощията на възлагащ орган на Х. М..

Резултатите от ревизията са обективирани в Ревизионен доклад № Р-22002222000144-092-001 / 05. 12. 2022 г., издаден от Р. З. и К. П..

В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК не са постъпили писмени възражения.

Ревизията е приключила с Ревизионен акт /РА/ № Р-22002222000144-091-001 / 20. 02. 2023 г., издаден от Х. М. - органа възложил ревизията и ръководителя на ревизията – Р. З., като е връчен на електронен адрес на 21. 02. 2023 г.

С жалба вх. № 53-06-2230 / 01. 03. 2023 г., е оспорен РА по административен ред.

С Решение № 560 / 04. 05. 2023 г. на директора на Дирекция „ОДОП“, връчено на електронен адрес на 15. 05. 2023 г., оспорения РА е потвърден.

С жалба вх. № 53-04-371 / 29. 05. 2023 г., издадения РА е оспорен и по съдебен ред.

С атакувания в настоящото съдебно производство Ревизионен № Р-22002222000144-091-001 / 20. 02. 2023 г., издаден от органи по приходите при ТД НАП С., потвърден с Решение № 560 / 04. 05. 2023 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ на жалбоподателя „Валентино Сервиз 2“ ЕООД, са определени задължения по ЗДДС в общ размер на 102 812,12 лв. и лихви за забава в размер на 37 652,21,76 лв. и са установени допълнителни задължения за корпоративен данък в размер на 20 749,46 лв. и лихви в размер на 5 604,15 лв.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок, подлежащ на обжалване ревизионен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съдът счита, че Ревизионен акт № Р-22002222000144-091-001 / 20. 02. 2023 г., г. изд. от органи по приходите при ТД на НАП С., е нищожен, поради което не следва да се разглеждат обстоятелствата по съществуването на спора.

Видно е, че Заповед № РД-01-466 / 27. 06. 2022 г. на директора на ТД на НАП С. (стр. 164), са отнети функциите на компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК на Е. С., считано от 27. 06. 2022 г.

С Решение № Р-22002222000144-098-001 / 28. 06. 2022 г. на директора на ТД на НАП

С. за изземване разглеждането и решаването на конкретен въпрос/преписка, са иззети правомощията на Е. С., като възлагащ орган и са възложени правомощията на възлагащ орган на Х. М..

За да е налице валидно издаден ревизионен акт правомощията на длъжностните лица, които го подписват трябва да са надлежно възложени по предвидения в закона ред.

В настоящия случай, е изменен възлагащия орган, като е определен нов орган по приходите за такъв. Разпоредбата на чл. 119, ал. 2 ДОПК вменява задължението на възложителя на ревизията и ръководителя на ревизията да издадат ревизионния акт, което определя тяхната материална компетентност, но в случая не е налице надлежно определяне на Х. М. за възлагащ орган.

Видно е, че изземването е направено на основание чл. 7, ал. 3 от ДОПК, но не е посочено коя от всички хипотези посочени в тази норма е налице в конкретния случай.

В същото време, правомощията на възлагащия орган са иззети, като, органът се е позовал само на правомощието си по чл.11, ал. 3 от ЗНАП, но без конкретни мотиви за това и какво е обусловило тази нужда, поради което не може да се приеме, че това е част от оперативната му самостоятелност.

Посоченото изземване на компетентност е в противоречие с чл.7, ал.3 ДОПК, според която разпоредба възможността за изземване на правомощия от един орган и предоставянето им на друг е предвидена само при конкретните хипотези, изчерпателно посочени в нея.

В случая не е налице нито едно от основанията по чл.7, ал.3 ДОПК, при които е допустимо изземване и съответно възлагане компетентността по чл.119, ал.2 ДОПК на друг орган, различен от органа, възложил ревизията. За разлика от правомощието по чл.112, ал.1, т.1 ДОПК да определи кои органи по приходите могат да възлагат ревизии, директорът на ТД на НАП не разполага с правомощие да определя кой орган по приходите следва да издаде РА в качеството му на орган, възложил ревизията. Това е така, тъй като компетентният за това орган е посочен императивно в закона – чл.119, ал.2 ДОПК в относимата редакция след 01.01.2013г. Тази компетентност е персонална и възниква по силата на правната норма с издаването на ЗВР от конкретен орган по приходите. Извън хипотезите на чл.7,ал.3 ДОПК, каквито в случая не се установяват, териториалният директор на ТД на НАП не разполага с правомощие да променя установената в закона компетентност, свързана с издаване на РА от органа, издал ЗВР, в това число и на основание правомощието му да ръководи дирекцията.

В конкретния случай единствения възлагащ орган е Е. С., тъй като същата е издала както заповедта за възлагане на ревизия, така и двете заповеди за нейното изменение. Независимо, че на Х. М. са възложени функциите на възлагащ орган, от негова страна няма издадена заповед за възлагане на ревизия или нейното изменение, поради което и доколкото както отнемането, така и възлагането на тези функции е само за в бъдеще, не може да се приеме, че е налице реално изменение на компетентния орган.

При анализ на чл.7, ал.3 ДОПК , вр. чл.119, ал.2 ДОПК следва, че когато РА не е издаден от органа, издал първата ЗВР, то издаването на РА от друг орган е допустимо само когато компетентността на издателя на ЗВР е преклудирала на основанията по чл.7, ал.3 ДОПК. Следователно, компетентност за издаването на РА на основание чл.119, ал.2 ДОПК не може да възникне по силата на заповед на директора на ТД на НАП за възлагане на компетентност за довършване на ревизия от друг орган, извън хипотезите по чл.7, ал.3 ДОПК.

В тази връзка следва да се има предвид и изложеното по-горе, че независимо, че са възложени правомощията на възлагащ орган на Х. М. с Решение № Р-22002222000144-098-001 / 28. 06. 2022 г., тези правомощия не са упражнени, поради което същият не може да се приеме, че е органа, възложил ревизията, по смисъла на чл. 119, ал. 2 от ДОПК.

От друга страна, съдът намира, че е налице още едно основание за прогласяване нищожността на оспорения РА.

По делото е представен РА № Р-22221520004851 / 31. 08. 2021 г. (стр. 129 от адм. преписка), който е издаден от Е. С., като орган възложил ревизията и Р. З., като ръководител ревизията.

С решение № 1935 / 21. 12. 2021 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ (стр. 245) е отменен горепосочения РА и преписката е върната за извършване на нова ревизия на „Валентино Сервиз 2“ ЕООД, довела до издаването на оспорения в настоящото производство РА.

Видно е, че с решението си решаващия орган (стр. 252) е върнал административната преписка на органа издал заповедта за възлагане на ревизия, за издаване на нова заповед за извършване на ревизия от друг ревизиращ екип.

Със ЗВР № Р-22002222000144-020-001 от 12. 01. 2022 г., са определени Р. З. – ръководител на ревизията и К. П., които да извършат повторната ревизия на жалбоподателя.

Действително в закона няма изискване новата ревизия да се извършва непременно от нов ревизиращ екип, но при положение, че с решението на решаващия орган са дадени изрични указания, тази ревизия да се извърши от нов екип, неправилно същата е възложена отново на Р. З., като ръководител на ревизията.

По силата на чл. 119, ал. 2 от ДОПК, ревизионния акт се издава от органа, възложил ревизията и ръководителя на ревизията т. е. компетентността за издаване на РА е колективна, като липсата на компетентност в който и да е от издателите на акта води до неговата нищожност.

В същото време, след като Р. З. е участвала и в двете ревизии, а с оглед горните мотиви е неправилно определен и възлагащ орган, съдът не може да приложи нормата на чл. 160, ал. 5 от ДОПК, тъй като няма орган на който да се върне преписката за извършване на нова ревизия.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалвания ревизионен акт е нищожен, поради особено съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които не могат да бъдат отстранени впоследствие и липса на компетентност.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, ще следва ответника да заплати на жалбоподателя направените разноски, представляващи държавна такса в размер на 50 лева, 1287 лв. депозит за вещо лице по ССЧЕ (първоначален и донесен) и 9650 лева адвокатско възнаграждение или общо 10 987 лв.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА, по жалба на „Валентино Сервиз 2“ ЕООД, [населено място], на Ревизионен акт № Р-22002222000144-091-001 / 20. 02. 2023 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 560 / 04. 05. 2023 г.

на директора на Дирекция „ОДОП”, с който са определени задължения по ЗДДС в общ размер на 102 812,12 лв. и лихви за забава в размер на 37 652,21,76 лв. и са установени допълнителни задължения за корпоративен данък в размер на 20 749,46 лв. и лихви в размер на 5 604,15 лв.

ОСЪЖДА Дирекция Обжалване и данъчноосигурителна практика“ – С., да заплати на „Валентино Сервиз 2“ ЕООД, [населено място], [жк], [жилищен адрес]АТ, ЕИК[ЕИК], направените по делото разноски в размер на 10 987 (десет хиляди деветстотин осемдесет и седем) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: